

Por: Pepy Clavijo

POESÍAS

LABIRINTO DE MOGOR

Labirinto de Mogor,
coñecido en todo o mundo
abandonado hai anos,
preto estás de San Xurxo.

Petroglifo de Mogor,
de granito miúdo gran,
quizais canteira anerga
con belos sucos... coidados.

Na porta está a Cruz,
un oco no centro tes,
cinco aneles sinxelos
cazarolas... prehistoria.

Pedra moura enfeitizada
chamábanche hai anos,
mitolóxica argola
esquecida... quizais gañada.

Movemento do xadrez,
que a partida resolve,
desde o Novo Mundo a Creta,
desde Irlanda a Pontevedra.

Pesadelo circular,
coma o xogo da Oca,
expresión particular,
e tiro porque... me toca.

Labirinto de Mogor,
de atopados sentimentos
remuíño de paixón
co sorriso... nos beizos.

Moitos faloron de ti
desde Dragó ata Atienza
desde Blanco a De la Peña.

Máis hoxe son eu desde aquí
neste sinxelo poema,
quen fala con ledicia
quen fala en lingua galega.

Petroglifo Laberinto de Mogor

“ESCUMA”

Escuma branca
que á area chegas
e os pés me mollas,
envolvéndome na túa risa
cun doce bico.

Escuma branca
que vés cara a min
mergullándome nas túas ondas,
mollándome os pés na praia
coa túa doce risa.

Escuma branca
que vés á praia
mollándome toda,
bícame, envólve-me
docemente...
coma unha nai.

GALICIA SEMPRE GALICIA

¡Galicia!, sempre...
lembrarei o teu verdor
porque o meu corazón
por ti sospira de amor.

Cando te deixe ¡Galicia!
Terra doce coma a mel
húmida coma os bicos,
contigo soñarei unha e outra vez.

Paisaxe infinita
de terra e mar unidos,
tarde fresca,
xardín festivo.

Ceo limpo, ceo claro,
azul e con luz diáfana,
unha nube que chegou
forma a túa bandeira, azul e branca.

En ningún lugar do mundo
ninguén poderá atopar
estes fermosos e profundos vales,
campos para traballar.

Mar e campo unidos
collidos da man
altura nos camiños...
xuntos, coma irmáns.

Vales, montañas, mar,
beiras de néboa envolta
camiños que debo andar.

O voo da gaivota
coas ás tendidas ó vento,
Galicia garda o segredo
que che conto en poesía.

Galicia, por fora e por dentro...
Eu... ¡quérote!, ¡xa te quería!.